

תון לגבר

תון לגבר — הראוי לשמו
— את חבירה הראויה
לשמה — „גולדסטאר“
מרווה צמאון
ומשיבה נפש.

גולדסטאר

טל-אריאל

פח חדש!

„פכ“ דיאודורנט
לרגל . מונע
ריח וזיעה
ומסיר עייפות

נותן נעים וזהו

הנך רשאי לנהוג
במכוניות מרוץ
לקרא רשיון
בשטח התערוכה
הפתוח כל יום בשעות
9-11 ומי 5 עד חצות
קארטינג
הספורט שכבש את כל
אירופה.

בית הספר הגבוה להנדסה

ההרשמה לשנת הלימודים תשכ"ו
תסתיים ב-20 ליוני

בפקולטה לרדיו אלקטרוניקה וטלקומוניקציה

הסטודנטים יוכשרו בשעות הערב
במסלול ארבע-שנתי לבחינות ההסמכה של
האגודה הבריטית להנדסה-רדיו לקראת התואר:
A.M. Brit. I.R.E.

סגל ההוראה מורכב בעיקרו ממהנדסים בוגרי
הטכניון בחיפה.

מתקבלים מועמדים בעלי תעודת-בגרות ישראלית או תעודה
מקבילה ובוגרי בתי-ספר מקצועיים.

מועמדים אשר טרם השלימו את בחינות הבגרות יוכנו
במקביל לבחינות: G.C.E.

פרטים והרשמה: יום בין השעות 5-7
בערב במשרדי המכללה, תל-אביב דרך פתח-
תקוה 126 (מזל הקריה). טלפון 244891.

אהבה 65. זה סיפורו של במאי סרטים
הגוש את מיטת אשתו ומפתה — ב-
תמונות-אהבה ארוכות, שבהן הוא והמצ'
למה מלטפים בלי תסביכים את גופה של
אינברטי סטראנברג — אשת-ידיד. בהקשר
אחר לחלוטין — וברצינות מוחלטת —
אומר בניטו קארטרו, המגלם בסרט שתקן
אמריקאי צעיר: „ובכן, זוהי שבדיה.“
אך שבדיה לא היתה יחידה בתערוכת
החשפנות והמין. דנמארק הראתה אהבה
נוסח קופנהאגן בשניים, יפאן הדהימה אף
את המבקרים הצנייים ביותר בסרט ארוך
טי נטול ערך — אהבה בין הזאמות, ו-
גרמניה הגישה סרט על אהבת-בשרים של
אח לאחותו. הדברים הגיעו לידי כך ש-
כאשר הוצג סרט ללא עירום, היתה זו
כמעט-סנסאציה.

אחד הסרטים האלה היה הלהקה השיק'
ספירית לגיימס איבורי, במאי אמריקאי
שהתפרסם בשטח התעודתי, ושהפעם ניתנה
לו הזדמנות לנסות להגיש סיפור-עלילה.
הנסיכון לא עלה כולו יפה — נראה ש-
לבמאי אין נסיון בהדרכת שחקנים ושהוא
נוטה להאריך במקום שהקיצור יפה —
אך זה סרט נעים, שפשטותו מדברת יותר
מן היומרות של, למשל, ליל קיץ ארוך.
שהוא כמעט-חיקוי של בשנה שעברה ב-
מארינבאד.
הלהקה השיקספירית היא קבוצת שחק'

ברלין סלאח אינו עידום

סלאח שבאתי הוצג בברלין — אך מחוץ
לפסטיבל. היו שחששו כי הסרט יעורר
אוסטיאציות אנטי-שמיות. קרה ההיפך.
מדווח שליח „העולם הזה“:
„איפה אפרים קישון? —
„מביים מחנה בתל אביב ועל כן לא יכול
לבוז לברלין.“
„חבל.“

פסטיבל הסרטים ה-15 בברלין הגיע ל-
סיומו. במשך שנים עשר יום הוצגו ב-
אולמות שונים במרכז העיר סרטים לעש'
רות, אם במסגרת התחרות אם מחוצה לה.
בנעילה, באולם הענק ציו פאלאסט (ארמון
גן החיות) הוצג סלאח שבאתי לקישון.
הקהל שמילא את האולם — כשם שמילא
את ההצגה היומית של אותו סרט — לא
פסק מלצחוק ולהויע, תוך ההצגה ובסופה.
לעומת זאת הגיב הקהל בשריקות בונ'
למשמע כמה מהחלטות חברי-השופטים, ש-
חילקו פרסים לסרטים, לשחקנים ולבמאים.
כי הרמה הכללית השנה היתה גמוכה מן
הרגיל וסלאח, הרחוק מלהיות סרט אמנותי
מעולה, נראה לעומתם כהישג קולנועי.
לקראת הפסטיבל, הנערך בברלין מדי

„השיטה“
אחת טירבה להשתתפות

נים אנגליים הנוודים זה שנים ברחבי
הורו, ומגשישים לקהל המקומי מחוות מו-
פת, בייחוד משל שיקספיר. האנגלים ש-
בלהקה נעזרים בשחקנים הודיים, ואף על
פי שגישתם רצינית ורמתם גבוהה למדי,
התוצאה אינה יכולה להיות מושלמת. נו-
סף למפתח-הנפש האמנותי סובלת הלהקה
גם ממחסור כספי, שכן מספר ההודים
הנוהים אחר שיקספיר מתמעט משנה ל-
שנה. נודי הלהקה, אהבתה של שחקנית
צעירה לנוער-שעשועים הודי ואכזבתה —
כל אלה מוגשים בעדינות ורכות. ללא
כוונה כמעט, הופכת העלילה לסמלית ל-
ירידתו של האירופי במזרח.

אפשר להמשיך ולתת רשימה שלמה של
סרטים „נועזים“: האושר מצרפת, סרטי-
מין גרמניים שהוצגו מחוץ לפסטיבל,
סרטי-גירוי כבריטניה ומארגנטינה, אף מי
וונצואלה. הצרה היא שרוב הסרטים האלה
נעדרים כל ערך אמנותי, ואף כאשר הכו-
נות טובות, מכשילות התמונות האינטי-
מיות לעתים קרובות את הסרט. כי תמו-
נות כאלה יש לדעת להגיש, ולא כל אחד
הוא אינגמאר ברגמן או אפילו ואויס.

כך אירע שמלבד ההודיים היו אלה שני
סרטים לא „נועזים“, שהוצגו מחוץ לתחרות.
שוכו לפרס הגדול ביותר — אהדת-הקהל.
הראשון הוא, כאמור, סלאח והשני —
ברמה שונה לחלוטין — השיטה, סרט
אנגלי על צעירים — אחד אשר תפס
את שיטת פיתוי-הנערות, השני שמת לת-
פוש את השיטה, והשלישי שלא איכ-
פת לו. שלושה בחורים ונערה — ריטה
טאשינגהאם — המסרבת להשתתפות.

כאן תפשו מחבר התסריט, הבמאי וה'
שחקנים את מה שלא תפשו מרבית ה-
במאים האחרים ששלחו סרטים לברלין:
את שיטת עשיית הסרטים.

שנה, קושטה העיר בדגלים, ביניהם, כמובן,
דגל ישראל. אך זה היה רק אחד האותות
הפיקור-שמיים בברלין המערבית. בקיוסק
העתונים בנמל-האוויר טמפלהוף, עורק-
תחבורה נאצי-לשעבר, הבחין נוסע ישראלי
בגליון מעריב. כאשר ביקש אותו, שאל
אותו המוכר אם הוא רוצה גם בידיעות
אחרונות והעולם הזה. כמו כן נדמה לכל
ישראלי הנקלע לברלין שכל בריליאני משכיל
שני או שעומד לצאת לישראל, או שזה
עתה תור משם.
„מבין אתה“, הסבירה ויולה, שחקנית
במאית צעירה, „ברלין איננה עיר אלגנטית,
ועל כן הפסטיבל כאן נעדר אותו הוד שיש
לפסטיבלים הגדולים של קאן הנציה.“
היא דיברה עברית רהוטה, פרי ישיבה
של שתיים בישראל.

„הייתי נוארת שם עד היום“, אמרה,
„אך המשטרה טירבה להאריך את האשרה
שלי. אינני יהודיה...“
„אנכי“, הוסיפה, „הייתי רוצה לראות את
סלאח, אך פשוט אי-אפשר להשיג כרטיסים.“
„פסטיבל של עירום!“, נקודה „שמיט“
אחרת היה המגדודי על חזה החשוף של
מוד אדלסון בסרט השבדי ליל קיץ ארוך.
מוד הצעירה היא אחד הכוחות העולים
בקולנוע השבדי, היא היתה התלמידה ה-
צעירה ביותר (16) בבית-הספר הרומטי
המלכותי בשטוקהולם, וזכותה להצליח רבה
על הבמה בימונה של אנה פראנק. ב-
ליל קיץ ארוך היא מגלמת דמות מסורי-
רית של נערה צעירה המטיילת בהרים.
היא רוחצת בנהר ערומה, ותקפת על-ידי
גבר צעיר. תמונות אלו אופייניות להרבה
ממה שנואה בפסטיבל ברלין השנה.
„אפשר לקרוא לזה פסטיבל של עירום“,
אמר במאי הודי נודע. בסרטיו אין, כמובן,
תמונות נועזות. הודו איננה שבדיה.
אופייני שצהלת-הצחוק האדירה ביותר
בברלין באה בתגובה למשפט בסרט השבדי

* שזכה השנה בפרס הראשון בקאן.